

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/4/2018
Identifikačné číslo spisu:	2615010158
Dátum vydania rozhodnutia:	27.03.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:2615010158.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Martina Piovartsyho na neverejnom zasadnutí konanom dňa 27. marca 2018 v Bratislave v trestnej veci obvineného G. W. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 14. apríla 2016, sp. zn. 5To/43/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného G. W. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Senica z 26. októbra 2015, sp. zn. 2T/66/2015, bol obvinený G. W. uznaný vinným v bodoch 1, 2, 3 rozsudku z pokračujúceho prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Tr. zák. a v bode 2 rozsudku z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1) v druhej polovici mesiaca júl 2014 asi okolo 12.00 h v L., L. č. XXX, vo dvore rodinného domu č. XXX zobral motorovú pílu a bezdôvodne chcel porezať drevený altánok, keď sa mu v tom snažila zabrániť jeho družka T. T., tak sa tejto vyhrážal so slovami: „ak mi v tom budeš brániť porežem na kusy aj Teba“, tomuto skutku bola svedkom Z. C., nar. XX. T. XXXX, ktorá obvineného upokojila s tým, že následne od ďalšieho konania upustil, čím vzbudil u T. T., nar. XX. T. XXXX, bytom L., L. č. XXX, dôvodnú obavu o svoj život, že svoje vyhrážky uskutoční,

2) dňa 13. augusta 2014 v presne nezistenom čase vo večerných hodinách, v L., L. č. XXX, v spálni rodinného domu č. XXX z dôvodu, že mu jeho družka T. T. nechcela dať cigarety, ju fyzicky napadol tým spôsobom, že ju udrel otvorenou dlaňou pravej ruky do oblasti ľavého ucha, následkom čoho jej v uchu prasklo a na ľavé ucho nepočula, čím T. T., nar. XX. T. XXXX, bytom L., L. č. XXX spôsobil zranenia pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy v oblasti ľavej ušnice ľahkého charakteru, perforáciu

blanky bubienka ľavého ucha v oblasti predných kvadrantov s dobou liečenia a práceneschopnosti 1 až 3 týždne podľa znaleckého posudku MUDr. Mariána Pamulu č. 029/15,

3) v presne nezistený deň koncom mesiaca november 2014, približne o 17.00 h v L., L. č. XXX, vo vnútorných priestoroch rodinného domu č. XXX zobral kuchynský nôž a s týmto sa začal bezdôvodne vyhrážať družke T. T., že ju podreže, čím vzbudil u T. T., nar. XX. T. XXXX, bytom L., L. č. XXX dôvodnú obavu o svoj život a svoje zdravie, že tieto vyhrážky uskutoční,

4) dňa 24. februára 2015 v čase asi o 23.00 h v L., L. č. XXX, v spálni rodinného domu č. XXX, pod vplyvom alkoholu nadával družke a poškodenej T. T., že je kurva, šľapka, potom sa jej začal opätovne bezdôvodne vyhrážať slovami: „zarežem Ťa nožom a vykuchám ako starého psa“, následne začal vynášať časti nábytku z vnútra domu na dvor z dôvodu, že ich zapáli, poškodenej z obavy o svoj život a svoje zdravie vybehla na ulicu a svojím mobilným telefónom privolala hliadku polície, čím vzbudil u T. T., nar. XX. T. XXXX, bytom L., L. č. XXX dôvodnú obavu o svoj život a svoje zdravie, že tieto vyhrážky uskutoční.

Prvostupňový súd obvinenému uložil podľa § 156 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., § 37 písm. h), m) Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák. nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obvineného pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. súd obvinenému G. W. uložil ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s., Mamateyova 17, Bratislava, IČO: XXXXXXXXX škodu vo výške 539,19 eur.

Krajský súd v Trnave rozhodujúc o odvolaní obvineného G. W. proti uvedenému rozsudku súdu prvého stupňa rozsudkom zo 14. apríla 2016, sp. zn. 5To/43/2015, podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. uznal obvineného G. W. vinným v bode 1, 3 rozsudku z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c), § 127 ods. 5 a § 138 písm. a) Tr. zák., v bode 2 rozsudku z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) a § 127 ods. 5 Tr. zák., v bode 4 rozsudku z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) a § 127 ods. 5 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1. v druhej polovici mesiaca júl 2014 asi okolo 12.00 h v L., L. č. XXX, vo dvore rodinného domu č. 330 zobral motorovú pílu a bezdôvodne chcel porezať drevený altánok, keď sa mu v tom snažila zabrániť jeho družka T. T., tak sa tejto vyhrážal so slovami: „ak mi v tom budeš brániť porežem na kusy aj Teba“, tomuto skutku bola svedkom Z. C., nar. XX. mája XXXX, ktorá obvineného upokojila s tým, že následne od ďalšieho konania upustil, čím vzbudil u T. T., nar. XX. T. XXXX, bytom L., L. č. XXX, dôvodnú obavu o svoj život, že svoje vyhrážky uskutoční,

2. dňa 13. augusta 2014 v presne nezistenom čase vo večerných hodinách, v L., L. č. XXX, v spálni rodinného domu č. 330 z dôvodu, že mu jeho družka T. T. nechcela dať cigarety, ju fyzicky napadol tým spôsobom, že ju uderel otvorenou dlaňou pravej ruky do oblasti ľavého ucha, následkom čoho jej v uchu prasklo a na ľavé ucho nepočula, čím T. T., nar. XX. T. XXXX, bytom L., L. č. XXX spôsobil zranenia pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy v oblasti ľavej ušnice ľahkého charakteru, perforáciu blanky bubienka ľavého ucha v oblasti predných kvadrantov s dobou liečenia a práceneschopnosti 1 až 3 týždne podľa znaleckého posudku MUDr. Mariána Pamulu č. 029/15,

3. v presne nezistený deň koncom mesiaca november 2014, približne o 17.00 h v L., L. č. XXX, vo

vnútorných priestoroch rodinného domu č. XXX zobral kuchynský nôž a s týmto sa začal bezdôvodne vyhrážať družke T. T., že ju podreže, čím vzbudil u T. T., nar. XX. T. XXXX., bytom L., L.. XXX dôvodnú obavu o svoj život a svoje zdravie, že tieto vyhrážky uskutoční,

4. dňa 24. februára 2015 v čase asi o 23.00 h v L., L.. XXX, v spálni rodinného domu č. XXX, pod vplyvom alkoholu nadával družke a poškodenej T. T., že je kurva, šľapka, potom sa jej začal opätovne bezdôvodne vyhrážať slovami: „zarežem Ťa nožom a vykuchám ako starého psa“, následne začal vynášať časti nábytku z vnútra domu na dvor z dôvodu, že ich zapáli, poškodená z obavy o svoj život a svoje zdravie vybehla na ulicu a svojím mobilným telefónom privolala hliadku polície, čím vzbudil u T. T., nar. XX. T. XXXX., bytom L., L.. XXX dôvodnú obavu o svoj život a svoje zdravie, že tieto vyhrážky uskutoční.

Odvolací súd obvinenému uložil podľa § 156 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák. úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. odvolací súd obvineného pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. súd obvinenému G. W. uložil ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s. Mamateyova 17, Bratislava IČO: XXXXXXXX škodu vo výške 539,19 Eur.

II.

D o v o l a n i e

a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému rozsudku Krajského súdu v Trnave podal obvinený G. W. dovolanie najskôr vlastným písomným podaním, doručeným Okresnému súdu Senica dňa 30. augusta 2016 (v ktorom poukázal na rozpory vo svedeckých výpovediach a na fakt, že krajský súd rozhodol rozsudkom skôr, ako rozhodol o jeho sťažnosti proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na prepustenie z väzby) a následne aj prostredníctvom ustanoveného obhajcu dňa 10. októbra 2017 z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a), písm. c), písm. i) Tr. por.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a) Tr. por. obvinený uviedol, že odvolací súd mohol rozhodnúť podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. len v prípade, ak prvostupňový súd rozhodol nesprávnym výrokom o vine, teda ak mal byť zistený skutok posúdený podľa iného ustanovenia Trestného zákona, ak mal byť obvinený oslobodený alebo naopak. Obvinený je toho názoru, že pochybením okresného súdu nerozhodnúť o skutku pod bodom 4 obžaloby nedošlo pri rozhodovaní prvostupňového súdu k žiadnemu porušeniu ustanovenia Trestného zákona. V nasledujúcej vete však obvinený uviedol, že nerozhodnutím prvostupňového súdu o štvrtom skutku obžaloby došlo k porušeniu ustanovení Trestného poriadku, pretože súd na základe obžaloby neuznal obvineného vinným, ale ani ho neoslobodil spod obžaloby, jednoducho o skutku vôbec nerozhodol. Keďže povinnosť súdu rozhodnúť o všetkých žalovaných skutkoch je upravená v procesnom predpise, nie v hmotnoprávnom, nebol preto daný dôvod na postup podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. zák. Príslušným na rozhodnutie o tom, či je obvinený vinný zo skutku, je podľa § 15 Tr. por. prvostupňový súd, nie odvolací súd. Navyše, pred odvolacím súdom nebolo vykonané dokazovanie, čo znamená, že postupom odvolacieho súdu bola porušená aj zásada ústnosti a zásada bezprostrednosti, vyjadrené v § 2 ods. 18 a § 2 ods. 19 Tr. por. Podľa obvineného tak Krajský súd v Trnave porušil ustanovenie § 322 ods. 3 Tr. por., keď rozhodol v neprospech obvineného bez podania odvolania prokurátora, čím zároveň porušil aj zásadu reformatio in melius (nad rámec návrhov), vyjadrenú v tomto ustanovení. Odvolací súd aj napriek tomu, že dovolanie

nesmerovalo proti výroku, ktorý súdom nebol urobený, rozhodol o vine aj vo štvrtom bode obžaloby.

Obvinený v tejto súvislosti ďalej uviedol, že prvostupňový súd nesprávne kvalifikoval aj skutok uvedený v bode 2 obžaloby, keď uviedol, že obvinený G. W. sa konaním opísaným v bode 2 obžaloby dopustil prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zák. Z opisu skutku je však podľa obvineného evidentné, že pri ňom k žiadnemu nebezpečnému vyhrážaniu nedošlo, a to ani so zbraňou, ani bez zbrane. Odvolací súd svojím postupom zrušil túto evidentnú nespravodlivosť, avšak procesne nezákonným spôsobom.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. videl obvinený v tom, že proti výroku o vine za skutok uvedený vo štvrtom bode obžaloby mu bolo postupom Krajského súdu v Trnave znemožnené podať odvolanie. Tým, že odvolací súd rozhodol o štvrtom bode obžaloby ako prvostupňový súd, porušil tým zásadným spôsobom právo na obhajobu obvineného, pretože obvinenému aj jeho obhajcovi znemožnil navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k vykonanému dokazovaniu.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený poukázal na rozpor v odôvodnení napadnutého rozsudku Krajského súdu v Trnave, v ktorom krajský súd na str. 6 uviedol, že prvostupňový súd konanie obvineného v jednotlivých bodoch obžaloby správne právne posúdil, avšak hneď v nasledujúcej vete konštatoval nesprávnu právnu kvalifikáciu jednotlivých skutkov.

Obvinený následne poukázal na skutočnosť, že prostredníctvom svojej ustanovenej obhajkyne napadol postup prvostupňového súdu pri vykonávaní dôkazov a ich následnom hodnotení a predovšetkým to, že prvostupňový súd odmietol vykonať ním navrhnuté dôkazy svedčiace v jeho prospech, najmä lekárske správy z psychiatrického oddelenia trnavskej nemocnice, keďže tieto boli zásadné pre posúdenie skutkového stavu a obvinený si ich nemohol zabezpečiť sám, pretože na ich vyžiadanie bol potrebný príkaz súdu.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený poukázal aj na skutočnosť, že v odvolaní napadol aj nesprávnosť právnej kvalifikácie skutku pod bodom 2 obžaloby, nakoľko z rozsudku prvostupňového súdu vyplýva, že obvinený G. W. sa mal konaním opísaným v bode 2 obžaloby dopustiť prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zák. Z opisu skutku je však evidentné, že pri ňom k žiadnemu nebezpečnému vyhrážaniu nedošlo, a to ani so zbraňou, ani bez zbrane, čo podľa obvineného znamená, že rozhodnutie prvostupňového súdu vo vzťahu ku skutku uvedenému v bode 2 rozsudku je založené na nesprávnom právnom posúdení skutku.

Obvinený ďalej poukázal na to, že v konaní nebol preukázaný jeho úmysel spôsobiť poškodené ublíženie na zdraví otvorenou dlaňou, a to priamy ani nepriamy, pričom podľa neho neobstojí tvrdenie odvolacieho súdu, podľa ktorého „ako chlap si musel byť vedomý, že jeho úder rukou do tváre ženy môže spôsobiť ujmu na zdraví v takom rozsahu, ako bola v skutočnosti spôsobená, a že jeho nepriamy úmysel je možné vyvodiť z priemernej úrovne inteligencie a životných skúseností človeka vo veku obžalovaného“, pretože nemá žiadnu oporu v dokazovaní a tejto úvahe nezodpovedá ani znalecký posudok MUDr. Pamulu. Rovnako tak podľa obvineného neobstojí spájanie skutku uvedeného pod bodom 1 so skutkom pod bodom 2 a z toho vyvedený jednotiaci úmysel obvineného poškodiť zdravie poškodenej, pretože toto nemá oporu vo vykonanom dokazovaní ani v elementárnej logike. Úmysel obvineného spôsobiť poškodené zranenie nebol v konaní preukázaný žiadnym dôkazom a vychádza tak len z predpokladov a ničím nepodložených dohadov sudcu. Z výpovede poškodenej nie je možné ustáliť, ako k zraneniu došlo, pretože vypovedala celkovo trikrát a vždy inak. Z jej výpovedí tak podľa obvineného nie je možné vyvodiť úmysel obvineného ublížiť jej na zdraví spôsobom a s následkom, k akému došlo.

Rovnako tak aj skutky uvedené v bodoch 1 a 3 rozsudku boli podľa obvineného nesprávne právne posúdené, pretože objektívna stránka prečinu nebezpečného vyhrážania spočíva vo vyhrážaní sa inému smrťou alebo inou ujmu na zdraví alebo majetku spôsobom, že to u adresáta vyhrážky môže vzbudiť

dôvodnú obavu. Pri opise skutku uvedeného v bode 1 rozsudku poškodená uviedla, že v júli 2014 sa jej mal obvinený vyhrážať, že ju poreže spolu s altánkom, pričom sa k nej približoval s nenaštartovanou pilou. Z uvedeného je podľa obvineného zrejmé, že primárne vznikla hádka, či obvinený poreže altán motorovou pilou alebo nie, poškodená mu v tom chcela zabrániť, pričom obvinený jej povedal, že ak neuhne, poreže aj ju. Uvedené slovné spojenie podľa obvineného evidentne vyjadrovalo v nadnesenom význame, že sa môže stať, že ak sa poškodená neuhne, môže dôjsť k úrazu či už z odlietajúceho dreva alebo aj pilou, najmä pri aktívnom zasahovaní poškodenej do pílenia. To, že predmetné slová u poškodenej nevzbudili žiadnu obavu (teda ani dôvodnú) o jej život a zdravie je zrejmé z jej správania, keď podľa obvineného nezachraňovala svoj život, ale riskovala poranenie pilou pri ochrane altána. Rovnako tak ani v svedkyni C. a v svedkovi L. nevyvstali žiadne obavy, brali to ako bežnú hádku medzi blízkymi osobami. Poškodená si na túto udalosť spomenula s odstupom viac ako pol roka, avšak neuviedla žiadne okolnosti, z ktorých by bolo možné dospieť k záveru o spáchaní trestného činu. Konajúce súdy tak podľa obvineného pri posudzovaní tohto skutku postupovali čisto formálne, bez prihliadnutia na materiálnu stránku skutku.

Pri posudzovaní skutku uvedeného v bode 3 rozsudku súd podľa obvineného nevzal do úvahy skutočnosť, že poškodená bola v čase spáchania skutku pod vplyvom alkoholu, že fotky dokumentujúce údajné nebezpečné vyhrážanie sú naaranžovanými pozíciami rôznych nebezpečných situácií znázorňujúcich útok nožom na životne dôležité miesta poškodenej (brucho, krk) a že poškodená napriek strachu nič nepodnikla. Fotodokumentácia nie je dôkazom nebezpečného vyhrážania, pretože nemôže zachytiť slovný prejav páchatel'a, navyše, pokiaľ by obvinený chcel spôsobiť nožom škodlivý následok, potom by ho bezpochyby dosiahol, pretože z fotodokumentácie vyplýva, že najmä pri fingovanom útoku na hrdlo poškodenej mu v tom nič nebránilo.

V skutku uvedenom v bode 4 rozsudku ide podľa obvineného v podstate o situáciu, keď podnapitá žena oznámila na políciu skutočnosť, ktoré sa údajne odohrali v súkromí, bez svedkov. Súd pritom konštatoval, že obvineného usvedčovali okrem tvrdení poškodenej aj protokol udalosti o oznámení na linku 158 a záznam OO PZ Senica z 25. februára 2015 po príchode policajtov na miesto činu. Zo záznamu OO PZ však podľa obvineného vyplýva, že to bola predovšetkým obvinená, ktorá zveličovala rozsah konania obvineného, najmä to, či vyniesol na dvor dve kreslá, rozhádzal posteľ a pod. Z výpovedí pritom vyplýva, že niet sporu o tom, prečo obvinený vyniesol kreslo von, ani to, čo s ním chcel robiť - nič z toho nie je nebezpečným vyhrázaním. Slovné vyhrážky obvineného nikto iný ako poškodená nepotvrdil, preto je podľa neho možné, že poškodená urobila toto oznámenie z dôvodu uľahčenia rozchodu s obvineným.

Na základe uvedených skutočností obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní dovolaním napadnutých rozsudkov konštatoval, že rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo 14. apríla 2016, sp. zn. 5To/43/2015, a v konaní, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 14, ods. 18, ods. 19, § 15, § 119 ods. 1 písm. a), § 317 ods. 1, § 322 ods. 3 Tr. por. v spojení s čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. b) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v neprospech obvineného G. W.. Ďalej navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave zrušil, zrušil aj rozsudok Okresného súdu Senica z 26. októbra 2016, sp. zn. 2T/66/2015, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a prikázal Okresnému súdu Senica, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa podaním z 27. októbra 2017 vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Senica, ktorý vo svojom vyjadrení uviedol, že po podrobnom oboznámení sa s obsahom dovolania obvineného sa s týmto nestotožňuje. Rozhodovanie o sťažnosti obvineného proti rozhodnutiu o prepustení z väzby nezakladá nemožnosť vynesenia rozsudku vo veci samej.

Prokurátor ďalej uviedol, že na podklade dokazovania vykonaného prvostupňovým súdom na hlavnom pojednávaní v súlade s Trestným poriadkom bolo spáchanie žalovanej trestnej činnosti G. W. jednoznačne preukázané. Z trestnej činnosti bol usvedčený najmä výpoveďou poškodenej a ďalších

svedkov, ktorí boli v prípravnom konaní a v konaní pred súdom vypočutí v súlade s Trestným poriadkom. Vo veci vypovedala okrem poškodenej aj svedkyňa B. L., ktorá potvrdila vyhrážky obvineného popísané v skutku uvedenom v bode 3 rozsudku. Taktiež svedkyňa Z. C. potvrdila priebeh skutku uvedeného v bode 1 rozsudku a potvrdila taktiež ovplyvnenie obvineného alkoholom. Na posúdenie poranení poškodenej bol spracovaný znalecký posudok, ktorým bolo konštatované prasknutie ušného bubienka a aj mechanizmus, ako ku zraneniu poškodenej došlo. Podľa prokurátora je bez pochyb preukázané, že zranenie jej spôsobil obvinený, pričom spáchal prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. a v zmysle tohto ustanovenia mu bol aj uložený trest. Obvinený minimálne vedel, že svojím konaním môže porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom spôsobiť a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený. V tejto súvislosti podotkol, že po zohľadnení všetkých priťažujúcich okolností bol obvinenému uložený trest pri samej dolnej hranici trestnej sadzby po použití ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zák. Je tak zrejmé, že ak by aj iné skutky neboli obvinenému preukázané, nemohol by mu byť uložený nižší trest. Pokiaľ ide o zrušenie prvostupňového súdu a vydania rozsudku odvolacieho súdu, tento postup je v súlade s Trestným poriadkom, pretože fakticky nedošlo k vydaniu rozhodnutia, ktoré by bolo v neprospech obvineného a zhoršovalo by jeho stav, a to za stavu, keď mu bol uložený ten istý trest ako prvostupňovým súdom. S poukazom na uvedené možno podľa prokurátora konštatovať, že nedošlo k porušeniu zákazu zásady reformatio in peius. Je pravdou, že vo výrokovej časti rozsudku Okresného súdu Senica síce absentuje vo výrokovej časti uvedenie paragrafového označenia prečinu pre skutok uvedený v bode 4 rozsudku, avšak tento nedostatok bol zhojený vydaním nového rozsudku. Prokurátor pritom poukázal na skutočnosť, že vo svojom odôvodnení sa Okresný súd Senica zaoberal aj skutkom uvedeným v bode 4 rozsudku. Taktiež je nesprávne uvedená číslovka 2 (označenie druhého skutku) medzi bodmi 1 a 3 vo výrokovej časti, avšak pre uvedené nedostatky bol rozsudok zrušený a nedostatky boli odstránené vydaním nového rozsudku Krajským súdom v Trnave, pričom takéto zhojenie nedostatkov nemožno považovať za zhoršujúce stav obvineného za predpokladu, kedy mu bol uložený ten istý trest ako prvostupňovým súdom.

Na základe uvedeného prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného G. W. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolaciemu predložený dňa 23. januára 2018.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), za splnenia podmienok uvedených v § 373 Tr. por., v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Tr. por., veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. a), písm. c), písm. i) Tr. por.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por.) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. a) Tr. por. dovolanie možno podať, ak vo veci rozhodol nepríslušný súd.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal, že o skutku uvedenom v bode 4 obžaloby okresný súd nijakým spôsobom nerozhodol a z tohto dôvodu ho zo spáchania tohto skutku nemohol uznať vinným ani krajský súd vo svojom rozsudku, a ak tak urobil, rozhodoval ako nepríslušný súd, v rozpore s § 15 Tr. por. K uvedenému možno uviesť, že nie je pravdou, že by okresný súd vo svojom rozsudku nerozhodol aj o skutku uvedenom v bode 4 obžaloby. Z rozsudku okresného súdu z 26. októbra 2015, sp. zn. 2T/66/2015, nachádzajúcim sa na č.l. 324 spisu, je zrejmé, že na hlavnom pojednávaní konanom dňa 26. októbra 2015 Okresný súd Senica uznal obvineného G. W. za vinného okrem iného aj zo spáchania skutku uvedeného v bode 4 obžaloby, v zmysle ktorého „dňa 24. februára 2015 v čase asi o 23.00 hod. v L., L. XXX, v spálni rodinného domu č. XXX, pod vplyvom alkoholu nadával družke a poškodenej T. T., že je kurva, šlapka, potom sa jej začal opätovne bezdôvodne vyhrážať slovami: „zarežem Ťa nožom a vykuchám ako starého psa“, následne začal vynášať časti nábytku z vnútra domu na dvor z dôvodu, že ich zapáli, poškodená z obavy o svoj život a svoje zdravie vybehla na ulicu a svojím mobilným telefónom privolala hliadku polície, čím vzbudil u T. T., nar. XX. T. XXXX, bytom L., L. XXX dôvodnú obavu o svoj život a svoje zdravie, že tieto vyhrážky uskutoční.“ Prvostupňový súd konanie obvineného uvedené v bode 4 rozsudku popísal v právnej vete rozsudku ako „inému sa vyhrážal smrťou a ťažkou ujmom na zdraví takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a čin spáchal na chránenej osobe - blízkej osobe.“ Následne však pri právnej kvalifikácii skutku prvostupňový súd uviedol iba právnu kvalifikáciu skutkov pod bodmi 1, 2, 3 ako prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zák. pokračujúci a pod bodom 2 ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. (pričom vychádzajúc z právnej vety rozsudku vo vzťahu k bodu 4 je zrejmé, že ide o prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., avšak právnu kvalifikáciu skutku uvedeného v bode 4 rozsudku prvostupňový súd opomenul uviesť). Krajský súd rozhodujúc o odvolaní obvineného rozsudkom zo 14. apríla 2016 napravil toto pochybenie prvostupňového súdu tým, že ku skutku uvedenému v bode 4 rozsudku doplnil správnu právnu kvalifikáciu (ktorá zodpovedá právnej vete rozsudku prvostupňového súdu vo vzťahu k bodu 4) a zároveň napravil aj zrejmú nesprávnosť uvedenú v rozsudku prvostupňového súdu, spočívajúcu v duplicitnej právnej kvalifikácii skutku uvedeného v bode 2 rozsudku, keďže z právnej vety rozsudku súdu prvého stupňa vo vzťahu k tomuto bodu je zrejmé, že mal byť posúdený len ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. Z uvedeného je zrejmé, že krajský súd rozhodoval ako súd odvolací v zmysle § 315 Tr. por., pričom napadnutým rozsudkom nerozhodoval o skutku uvedenom v bode 4 rozsudku v prvom stupni, ako to tvrdí obvinený v podanom dovolaní, ale týmto len napravil vyššie uvedené chyby rozsudku súdu prvého stupňa v rámci svojej kompetencie vyplývajúcej z § 321 a § 322 ods. 3 Tr. por. Na základe uvedeného možno konštatovať, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. a) Tr. por. v predmetnej veci nebol naplnený.

Pokiaľ ide o obvineným namietanú nesprávnú právnu kvalifikáciu skutku uvedeného v bode 2 rozsudku, touto námietkou sa najvyšší súd zaoberal v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.).

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal znemožnenie podania odvolania voči skutku uvedenému v bode 4 rozsudku z dôvodu, že odvolací súd o ňom rozhodol ako súd prvostupňový, čím obvinenému tiež znemožnil navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k vykonanému dokazovaniu. K uvedenému je potrebné s poukazom na vyššie uvedené uviesť, že nakoľko krajský súd nerozhodoval ako prvostupňový súd, ale ako súd odvolací o odvolaní obvineného proti všetkým výrokom prvostupňového rozsudku, nedošlo pri jeho rozhodovaní k porušeniu práva obvineného na obhajobu vo vzťahu k nemožnosti navrhovania dôkazov a vyjadrovania sa k nim, pretože ako je zrejmé zo zápisnice o verejnom

zasadnutí odvolacieho súdu zo 14. apríla 2016, krajský súd na tomto verejnom zasadnutí žiadne dokazovanie nevykonával.

Postupujúc v intenciách rozhodnutia najvyššieho súdu, uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120, roč. 2012 (v zmysle ktorého „podľa § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia.“), sa najvyšší súd v rámci tohto dovolacieho dôvodu zaoberal aj námietkou obvineného týkajúcou sa nevykonania ním navrhovaných dôkazov. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na uznesenie najvyššieho súdu z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 7, roč. 2011, podľa ktorého „právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. práva podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.“

Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 34 ods. 1 a § 44 ods. 2 Tr. por.), zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 208 a § 274 ods. 1 Tr. por.). Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že návrhmi obvineného na doplnenie dokazovania sa prvostupňový súd zaoberal, pričom navrhnuté dôkazy na hlavnom pojednávaní dňa 26. októbra 2015 (č.l. 319 spisu) zamietol. Samotné obvineným namietané nevykonanie ním navrhovaných dôkazov tak s poukazom na vyššie uvedené nemôže úspešne naplňať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. z dôvodu viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Vychádzajúc z uvedeného možno konštatovať, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. v predmetnej veci naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd oprávnený skúmať iba to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a síce, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod naplňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, to znamená nie je prípustné právne účinne namietat, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47,

roč. 2014 - II.).

K tomuto dovolaciemu dôvodu považuje najvyšší súd za potrebné tiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré urobili sudy nižšieho stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť ani dopĺňať. To znamená, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete rozhodnutia, môže obvinený uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci konania o riadnom opravnom prostriedku (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 28. januára 2016, sp. zn. 5 Tdo 99/2015). Dovolací súd nie je možné chápať ako súd tretej inštancie a dovolanie nie je inštitút, ktorý má plniť úlohu ďalšieho odvolania, je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktoré má zabrániť porušovaniu základných práv účastníkov konania a nie nahrádzať úlohy určené prvostupňovému a odvolaciemu súdu, pokiaľ ide o vykonávanie a hodnotenie dôkazov.

Obvinený v podanom dovolaní vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu v zásade namieta nepreukázanie subjektívnej stránky uvedených trestných činov a nesprávne právne posúdenie skutkov ako prečinu ublíženia na zdraví v bode 2 a prečinu nebezpečného vyhrážania v bodoch 1, 3 a 4 rozsudku. V súvislosti s dovolacími námietkami obvineného, týkajúcimi sa nepreukázania subjektívnej stránky trestného činu je potrebné poukázať na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, sp. zn. Tpj 39/2010, prijaté dňa 14. júna 2010, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 3, roč. 2011, v zmysle ktorého „dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa. Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchateľa k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t.j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálené súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.“

Z uvedeného je zjavné, že prieskum obvineným uplatnených dovolacích námietok týkajúcich sa nepreukázania subjektívnej stránky trestných činov je pri dovolaní podanom obvineným vylúčené, keďže stojí obsahovo zjavne mimo tohto dovolacieho dôvodu, ktorý pripúšťa výhradne námietky právnej povahy a nie skutkového charakteru, vzhľadom na zákaz skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku [§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., veta za bodkočiarkou]. Skutkový prieskum by bol v dovolacom konaní možný len v prípade dovolania podaného ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Tr. por.

Záverom možno uviesť, že na základe zisteného skutkového stavu bolo konanie obvineného tak, ako je popísané v jednotlivých bodoch napadnutého rozsudku, odvolacím súdom správne právne kvalifikované v bodoch 1, 3 ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c), § 127 ods. 5 a § 138 písm. a) Tr. zák., v bode 2 ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) a § 127 ods. 5 Tr. zák. a v bode 4 ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c), § 127 ods. 5 Tr. zák., keďže toto konanie napĺňalo všetky obligatórne znaky uvedených trestných činov (tak základnej, ako aj kvalifikovanej

skutkovej podstaty). Možno tak konštatovať, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. v predmetnej veci naplnený nebol.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanoveniami § 371 ods. 1 písm. a), písm. c), písm. i) Tr. por., a z tohto dôvodu dovolanie obvineného G. W. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.